

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: V. K.

proti

žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, čj. KUKHK-13432/DS/2017/GL,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „magistrát“) ze dne 31. 10. 2016, čj. P/1021/2016/OS1/Jad MMHK/194245/2016, v části týkající se výše sankce, tj. pokuty a uloženého zákazu řízení motorových vozidel, ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Za to mu byla rozhodnutím magistrátu uložena pokuta ve výši 7.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, rozhodnutím žalovaného byla pokuta snížena na částku 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel snížen na dobu 6 měsíců.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti. Uvedl, že se žalobce dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona, když dne 3. 4. 2016 v 9:26 hodin, jako řidič motorového vozidla tovární značky Ford Focus, registrační značky x, řídil na silnici č. 35 u obce Všestary (směr jízdy od Hradce Králové) uvedený automobil, kde nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy (90 km/h), přičemž silničním radarovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM s atestací k měření rychlosti jízdy do 23. 2. 2017 byla měřenému vozidlu naměřena rychlost jízdy 145 km/h, tj. při zvážení možné odchylky silničního měřidla (± 3 km/h při rychlostech do 100 km/h včetně, nebo ± 3 % při rychlostech vyšších než 100 km/h), činila rychlost měřeného vozidla Ford Focus 140 km/h.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Krajní nouze, nedostatečné zkoumání zavinění

4. Žalobce nejprve zopakoval své argumenty k této otázce uvedené v odvolání a jeho doplnění a k tomu citoval reakci správních orgánů. Dle jeho názoru žalovaný ve svém odůvodnění pracoval s tvrzeními, která nikdy nebyla vznesena, a předložil překvapivé, čistě spekulativní teze a závěry, jež nemají oporu v provedeném dokazování ani spisovém materiálu. Namítl, že žalovaný neprokázal, že žalobce svým jednáním ohrozil nejen svůj život, zdraví a majetek, ale též život, zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu, když k ohrožení těchto statků prokazatelně nedošlo a žalobce jejich ohrožení svým jednáním naopak odvrátil.
5. K argumentaci žalovaného, že „obviněný nebyl okolnostmi nucen jednat právě způsobem, jakým jednal“, žalobce připomněl, že výslovně popsal, proč byl okolnostmi nucen jednat právě způsobem, jakým jednal, tj. že se při předjíždění dostal na úroveň předjížděného vozidla a jeho řidič začal výrazně zrychlovat a bránil mu tak v předjetí. Toto jednání řidiče předjížděného vozidla přitom žalobce nemohl předvídat. Není mu proto jasné, proč by neměl předjíždět a měl zůstat v pravém pruhu. Není mu ani jasné, jak žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce, nechal vyprovokovat, když nic takového nikdo v průběhu celého řízení netvrdil. Žalobce rovněž připomněl, že výslovně uvedl, že musel překročit nejvyšší povolenou rychlost, když v protisměru, vedle něj i za ním jela další vozidla a řidič předjížděného vozidla mu bránil v předjetí. Dále polemizoval s argumentací žalovaného, že „žalobce nebyl nucen jet po celou dobu v levém jízdním pruhu a mohl se zařadit zpět za vozidlo“, k čemuž namítl, že není jasné, co je myšleno výrazem „po celou dobu“, když žalobce výslovně uvedl, proč se zpět zařadit nemohl a že

nemohl nijak ovlivnit ani předvídat jednání řidiče vozidla předjíždějícího za ním. Je tedy dle jeho názoru nesmyslné, aby žalovaný podmiňoval jednání žalobce tím, že by řidič druhého vozidla jednal v součinnosti se žalobcem. Jestliže pak žalovaný uvedl, že „obviněný měl využít možnosti vyhnout se nebezpečí jiným způsobem než překročením dovolené rychlosti, neuvedl však, jakým jiným způsobem se měl nebezpečí vyhnout, vyjma žalobcem vyvrácených, nereálných a podmínkám na místě neodpovídajících spekulací. Žalobce dále polemizoval i se závěry správních orgánů ohledně vzdálenosti vozidla žalobce a vozidla protijedoucího, přičemž dle jeho názoru je zřejmé, že případný střet obou vozidel byl otázkou sekund a jemu nezbyvalo nic jiného, než se snažit předjížděcí manévr dokončit.

6. Dále se žalobce zabýval obecnými otázkami institutu krajní nouze a k závěrům žalovaného doplnil, že jím citovaný odborný zdroj rovněž uvádí, že „v případě putativní neboli domnělé krajní nouze se použijí obecné zásady o skutkovém omylu, a to o pozitivním skutkovém omylu o okolnostech vylučujících protiprávnost (ten má stejný dopad jako u hodnocení negativního omylu o znacích skutkové podstatě trestného činu). Jde o případ, kdy se jednájící osoba domnívá, že nebezpečí skutečně existuje a hrozí. Tato osoba nebude odpovědná z důvodu, že by jednala v krajní nouzi, ale použijí se obecná pravidla o omylech, tudíž je vyloučeno zavinění ve formě úmyslu (přímého i nepřímého) tak i vědomé nedbalosti.“ Prvoinstanční správní orgán vyhodnotil jednání žalobce jako zavinění ve smyslu nepřímého úmyslu dle § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), žalovaný se formou zavinění nezabýval výslovně, ale hodnotil jej rovněž jako úmyslné. Žalobce namítl, že jestliže však odstraňoval domnělé nebezpečí a nejednal tak v krajní nouzi, pouze v putativní krajní nouzi, je dle odborné literatury zavinění ve formě úmyslu a dokonce i ve formě vědomé nedbalosti vyloučeno. Hodnocení otázky zavinění ze strany obou správních orgánů je proto dle žalobce nezákonné a nepřezkoumatelné.

Neodůvodněné neprovedení dokazování, opomenutá odvolací námítka

7. Žalobce připomněl, že v doplnění odvolání namítal, že navrhl vyslechnout spolujezdkyni, která byla ve vozidle, a jejíž výpověď je způsobilá prokázat, že se přestupek nestal. S tímto návrhem se prvoinstanční správní orgán řádně nevypořádal a žalovaný tuto námítku zcela přehlédl, otázkou navrženého výsledku spolujezdkyně se nijak nezabýval a s tímto odvolacím bodem se nijak nevypořádal. To dle žalobce zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti. Dodal, že ve věci byli vyslechnuti pouze policisté jako svědci v neprospěch žalobce, zatímco výslech svědka navrženého obviněným prvoinstanční správní orgán zamítl a žalovaný jeho postup nepřezkoumal, ačkoliv se toho žalobce domáhal. Tím došlo k porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Záznam o podání vysvětlení nezákonně provedený jako důkaz

8. Žalobce konstatoval, že prvoinstanční správní orgán i žalovaný vycházeli jako z důkazu ze záznamu o podání vysvětlení. Žalovaný využití záznamu o podání vysvětlení bagatelizuje, když ho označuje pouze za podpůrný důkaz, nevysvětlil však, v čem v praxi spočívá rozdíl mezi důkazem a podpůrným důkazem. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, čj. 8 As 105/2013-50, a ze dne

9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010-81, zabývajících se otázkou úředních záznamů, z nichž vyplývá, že úřední záznam Policie ČR nelze použít jako důkazní prostředek.

Nevypořádání námitky nesprávného a nedostatečného hodnocení materiálního znaku
přestupku

9. Žalobce s poukazem na své doplnění odvolání uvedl, že povinnost zabývat se u přestupku materiálním znakem vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž se správní orgán musí zabývat i existencí okolností, které naplnění materiálního znaku přestupku vylučují. K tomu z této judikatury rovněž citoval. Žalobce namítl, že správní orgán nezkoumal, zda v tomto konkrétním případě neexistují okolnosti, které by snižovaly společenskou nebezpečnost jednání žalobce na takovou míru, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Neposouzení těchto okolností zakládá dle žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelné rozhodnutí pak již z podstaty nelze přezkoumávat, ale lze ho pouze zrušit.

Nepřezkoumatelnost druhu a výše uložené sankce

10. Žalobce dále uvedl, že v doplnění odvolání namítal skutečnost, že druh a výše sankce byly stanoveny nepřezkoumatelným způsobem. Ačkoliv žalovaný druh a výši sankce změnil ve prospěch žalobce, tuto vadu neodstranil, ale ve skutečnosti ji ještě prohloubil, neboť vůbec neuvedl, na základě jakých skutečností a úvah tuto změnu provedl. Jedná se tedy o nepřezkoumatelný projev svévole, neboť žalovaný se v odůvodnění druhem a výší uložené sankce žádným ze stanovených kritérií nezabýval. Připomněl, že zásady určování sankce jsou v případě přestupků zakotveny v ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona a poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž lze dovodit důraz na řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání. K postupu žalovaného žalobce uvedl, že zákon nestanoví, že při uložení sankce na spodní hranici zákonného rozpětí není třeba uvést žádné odůvodnění, tedy že sankci na spodní hranici lze uložit svévolně. Dle jeho názoru měl žalovaný kromě řádného odůvodnění uložení sankce i přezkoumatelným způsobem vysvětlit, na základě jakých skutečností shledal postup prvostupňového orgánu za natolik nesprávným či nezákonným, že se cítil nucen ho změnit.
11. Žalobce poukázal rovněž na skutečnost, že žalovaný ve svém prvním rozhodnutí nejprve uvedl, že nelze uložit sankci na úplné spodní hranici zákonného rozpětí a následně uložil sankci právě na úplné spodní hranici zákonného rozpětí, aniž by její uložení jakkoliv odůvodnil. To dle jeho názoru podtrhuje svévolnost a nezákonnost postupu žalovaného, jenž ukládá sankce zcela nahodile.

Nezákonné projednání věci navzdory nevyřízení námítky podjatosti

12. Žalobce uvedl, že podáním ze dne 7. 10. 2016, vznesl námitku podjatosti úředních osob, a to M. J. (funkce referent – přestupky), L. D. (vedoucí odboru správního) a P. U. (vedoucího oddělení přestupků). Dle evidenčního systému České pošty bylo podání doručeno dne 10. 10. 2016). Správní orgán přesto dne 30. 10. 2016 provedl ústní jednání a následně vydal rozhodnutí, ačkoliv o vznesené námitce podjatosti nebylo žádným způsobem rozhodnuto. Žalobce poukázal na ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že provedení ústního jednání a dokazování, stejně jako vydání rozhodnutí úkonem, který nesnese odkladu, není. Vzhledem k tomu, že oprávněná úřední osoba provedla ústní jednání a dokazování i navzdory tomu, že vůči ní byla vznesena námitka podjatosti, kterou představený neposoudil, byla dle žalobce předmětná fáze řízení předcházející vydání rozhodnutí provedena procesně vadným a nezákonným způsobem. Vyjádření prvoinstančního správního orgánu, že předmětná písemnost byla doručena na podatelnu Magistrátu města Hradec Králové, nicméně že žalobce, ani jeho zástupce, nedoručili Magistrátu města Hradec Králové, žádnou písemnost, označil žalobce za vnitřně rozporné a nesrozumitelné. Žalovaný přitom z tohoto nelogického konstruktu nevyvodil žádný závěr a kromě citace uvedeného vyjádření ho nijak nehodnotil. Dle žalobce není tedy jasné, jak předmětné vyjádření posuzoval a jeho závěr je tak nezákonný a nepřezkoumatelný. Nevyřízení námítky podjatosti nelze dle žalobce odůvodnit tím, že žalovaný či prvoinstanční správní orgán již někdy v minulosti ve věci jiné námítky podjatosti dospěly k závěru, že předmětné úřední osoby podjaté nejsou, když nijak nehodnotil konkrétní okolnosti obsažené v podání ze dne 7. 10. 2016.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konkrétně k námitce jednání v krajní nouzi zopakoval, že žalobce při svém jednání vybočil z mezí krajní nouze a jeho jednání tak nebylo možno v důsledku tohoto excesu považovat za právem dovolené. Aby bylo možno jednání posoudit jako jednání v krajní nouzi, je nutné, aby zde bylo nebezpečí, které hrozí zájmu chráněnému zákonem přímo, nelze je za daných okolností odvrátit jinak a ten, komu nebezpečí přímo hrozí, není povinen je snášet, současně musí platit, že následek způsobený odvrácením nebezpečí není zřejmě stejně závažný jako ten, který hrozil. Při hodnocení, zda nebezpečí mohlo být odvráceno i jinak, je třeba brát v úvahu jen ty možnosti žalobce, kterými bylo možno odvrátit nebezpečí včas, tj. ještě před porušením zájmu chráněného zákonem. Žalobce překročil při řízení motorového vozidla dovolenou rychlost, kdy svým jednáním ohrozil nejen svůj život, zdraví a majetek, ale též životy, zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu. Dle žalovaného nebyl žalobce okolnostmi nucen jednat právě způsobem, jakým jednal, neboť mohl případné hrozící nebezpečí závčas odvrátit i jinak, např. nepředjíždět a zůstat v pravém jízdním pruhu. Pokud hodlal žalobce předjíždět před sebou jedoucí vozidlo, měl i při tomto úkonu dodržovat maximální povolenou rychlost. Žalobce nebyl nucen jet po celou dobu v levém jízdním pruhu a mohl se zařadit zpět za vozidlo, které začal předjíždět, i když tvrdil, že za ním také předjíždělo auto a musela by zpomalit obě a zařadit se zpět do pravého jízdního pruhu. Za situace, kdy měl podle žalobce řidič předjížděného vozidla zvyšovat rychlost, však zpomalení (brzdění) vozidla trvá podstatně kratší dobu než postupné zrychlování při vysokých rychlostech, tj. v nyní projednávaném případě až na rychlost 140 km/h (po odečtu tolerance měření). Žalobce měl využít možnosti vyhnout se nebezpečí jiným způsobem než překročením dovolené rychlosti. Žalovaný připomněl, že žalobce skutečnost, že se v protisměru blížil kamion, že za ním jelo další vozidlo a že proto se mu jevilo jako bezpečnější akcelarovat a dokončit předjížděcí manévr, uvedl až při novém projednávání věci po zrušení prvního meritorního rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve svém písemném vyjádření ze dne 31. 10. 2016. Žalovaný k tomu ještě doplnil, že z fotodokumentace pořízené měřicím zařízením (spis – list č. 5), je zřejmé, že předmětné vozidlo v době měření rychlosti bylo již po předjetí zpět v pravém jízdním pruhu a protijedoucí nákladní vozidlo na snímku je cca v polovině vzdálenosti od místa měření k předmětnému měřenému vozidlu. Z tohoto záznamu o přestupku se mimo jiné podává, že rychlost měřeného vozidla byla změřena na příjezdu k měřicímu zařízení ve vzdálenosti 341,4 m, tedy vzdálenost protijedoucího nákladního vozidla k předmětnému vozidlu obviněného byla přibližně 170 m v době měření rychlosti, kdy předmětné vozidlo žalobce jelo po předjetí zařazené již v pravém jízdním pruhu.
14. K námitce, že záznam o podání vysvětlení a úřední záznam nelze použít jako důkazní prostředek, žalovaný uvedl, že záznam o podání vysvětlení a úřední záznam sám o sobě nemůže obstát, avšak v souvislosti s listinným důkazem (fotografickou dokumentací, na které je zaznamenáno předmětné osobní motorové vozidlo Ford Focus, registrační značky x, s naměřenou rychlostí 145 km/h), navíc podpořeným svědeckými výpověďmi zasahujících policistů (spis – list č. 72 až 74), je možné jej považovat za podpůrný důkaz ve věci.

15. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že formální i materiální znaky přestupku byly v dané věci naplněny. Materiální znak přestupku je upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem zde jednak je organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy, individuálně pak zájem těch, kdož splnili dané podmínky a respektovali výše uvedené ustanovení (§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu). Tyto zájmy žalobce svým jednáním nesporně porušil.
16. K námitce neprovedení výsledku spolujezdkyne žalobce jako svědka žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2016, v němž uvedl, že výsledek není potřebný, a popsal proč tomu tak je.
17. K námitce podjatosti žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. že podání obsahující námitku podjatosti správní orgán I. stupně neobdržel, vyzval proto žalobce, včetně zmocněnce k doložení podacího lístku, o kterém se žalobce ve svém doplnění odvolání zmínil. Na tuto výzvu však nebylo reagováno. Kontrolou došlých písemností dne 10. 10. 2016 na podatelnu správního orgánu bylo zjištěno, že žalobce ani jeho zástupce Magistrátu města Hradec Králové, žádnou písemnost nedoručili. Žalovaný k tomu současně připomněl vyřízení námítky podjatosti vznesené žalobcem při prvním projednávání předmětné věci (před zrušením odvolacím orgánem) ve sdělení ze dne 30. 6. 2016 (spis – list č. 32 až 33).
18. K námitce týkající se nepřezkoumatelnosti druhu a výše uložené sankce žalovaný odkázal na stranu 19 až 21 napadeného rozhodnutí.
19. Závěrem žalovaný uvedl, že má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku ze dne 7. 4. 2016, čj. KRPH-31750-6/PŘ-2016-050208 a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor Hradec Králové, dopravní inspektorát, vyhotovil dne 12. 4. 2016 oznámení o zahájení správního řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 16. 5. 2016. Z tohoto jednání se žalobce omluvil, následně správní orgán I. stupně žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 21. 6. 2016. V uvedený den proběhlo ústní jednání, kterého se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nezúčastnili. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami a téhož dne vydal rozhodnutí čj. P/1021/2016/OS1/Jad MMHK/120822/2016, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku. Na základě odvolání

podaném proti tomuto rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16. 9. 2016, čj. KUKHK-27631/DS/2016/SR, prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil orgánu I. stupně k novému projednání.

22. Orgán I. stupně v dalším řízení doplnil dokazování o výsledch svědků, tj. při silniční kontrole zasahujících policistů. Ten se uskutečnil při jednání konaném dne 31. 10. 2016 v 8:00 hod., kterého se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili. Žalobce ve vyjádření ze dne 31. 10. 2016 (správnímu orgánu dodaném do datové schránky v 7:55 hod.) prostřednictvím svého zástupce sdělil správnímu orgánu, že se vzdává účasti na ústním jednání a žádá, aby věc byla projednána v jeho nepřítomnosti. Současně požádal o výsledch své spolujezdkyně, jejíž výpověď měla potvrdit, že se přestupek nestal a že se na rychloměru nenacházely úřední značky.
23. Dne 31. 10. 2016 vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí čj. P/1021/2016/OS1/Jad MMHK/194245/2016, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že při řízení motorového vozidla tovární značky Ford Focus, registrační značky x, dne 3. 4. 2016 v 9:26 hodin na silnici č. 35 u obce Věstary (směr jízdy od Hradce Králové) nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy (90 km/h), neboť měřenému vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 145 km/h, tj. po odečtení odchylky silničního měřidla rychlost 140 km/h. Za to mu byla rozhodnutím magistrátu uložena pokuta ve výši 7.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání proti tomuto druhému rozhodnutí magistrátu žalovaný změnil v části týkající se výše sankce, tj. pokutu snížil na částku 5.000 Kč a uložený zákaz řízení motorových vozidel snížil na dobu 6 měsíců. Ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.
24. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále také jen „NSS“/ ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. Zároveň je nutné dodat, že i rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn.

II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

26. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

27. Úvodem je nutno ještě uvést, že žalobce v souvislosti s většinou žalobních námitek výslovně namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (příp. nedostatečné a nepřezkoumatelné vypořádání se s návrhy žalobce prvostupňovým správním orgánem nebo žalovaným). Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
28. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak je už i shora uvedeno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
29. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vylicil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti odvolacích námitek, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Napadené rozhodnutí tak krajský soud shledal přezkoumatelným, o čemž ostatně svědčí i to, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě obsáhle polemizuje.
- Dále již k jednotlivým žalobním bodům:
30. Krajský soud se nejprve zabýval tvrzením žalobce, že se předmětný přestupek stal z důvodu jednání v krajní nouzi.
31. Na úvod nutno uvést, že pro trestnost přestupků platí obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS. Názor, že odpovědnost za správní delikty a delikty trestní je vystavěna na stejných principech, byl potvrzen i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Krajní nouzí se odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmům chráněným trestním zákonem, které nelze za daných okolností odvrátit jinak. Nebezpečím se rozumí stav hrozící poruchou, který může být různého původu (přírodní katastrofa, jednání člověka); nebezpečí musí přímo hrozit, a to bezprostředně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. 6 Tdo 66/2007). Zákon o přestupcích pak mimo zákonného předpokladu odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, stanoví pro aplikaci institutu krajní nouze i další podmínky, a to subsidiaritu (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak) a proporcionalitu (způsobený následek nesmí být stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil). Výše uvedené zákonné předpoklady musí být naplněny kumulativně, chybí-li jedna z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat.
32. V projednávaném případě stěžovatel tvrdí, že se při předjíždění dostal na úroveň předjížděného vozidla, jehož řidič začal výrazně zrychlovat a bránil mu tak v předjetí,

a protože se v protisměru blížil kamion a za předjížděným vozidlem jelo další vozidlo, žalobce z důvodu bezpečnosti dokončil předjížděcí manévr, čímž odvrátil nebezpečí, tj. ohrožení vozidla jedoucího za ním, ke kterému by došlo, pokud by se zařadil zpět za předjížděné vozidlo. Své jednání proto označil za jednání v krajní nouzi.

33. Správní orgány obou stupňů v reakci na žalobcovy argumenty posuzovaly, zda lze v jeho jednání shledat znaky jednání v krajní nouzi tak, jak stanoví § 2 písm. b) zákona o přestupcích. Prvostupňový správní orgán se touto otázkou zabýval na straně 4 odůvodnění rozhodnutí a žalovaný pak na straně 12 až 14 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž dospěly k závěru, že se o jednání v krajní nouzi nejednalo. S tímto jejich závěrem, tj. že o krajní nouzi se nejednalo, neboť žalobce svou jízdou žádný útok nebo nebezpečí neodvracel, se krajský soud ztotožňuje.
34. Krajský soud v daném případě považuje za zásadní, že podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla (o max. přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg) jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod. Zákon o silničním provozu nepřipouští výjimky ani pro manévr předjíždění pomaleji jedoucích vozidel. Z toho vyplývá, že pokud se řidič rozhodne předjet vozidlo, nebo kolonu vozidel, je jeho povinností učinit tak bezpečným způsobem, a to při dodržení maximální povolené rychlosti, musí zvážit čas potřebný k předjetí i případné rozestupy mezi vozidly, zda mu umožňuje bezpečně se po předjetí zařadit, aniž by kohokoliv takovým manévrem ohrozil.
35. Ustanovení § 17 odst. 5 zákona o silničním provozu pak výslovně a jednoznačně stanoví, kdy řidič předjíždět nesmí. Podle jeho odst. 5 písm. c) řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.
36. Na mnohomluvnou žalobcovu argumentaci ohledně předjíždění vozidla jedoucího před ním lze tedy odpovědět velmi jednoduše: pokud snad žalobce nebyl s to jiné vozidlo předjet bezpečně a za dodržení maximální povolené rychlosti, neměl ho předjíždět vůbec. To správně uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 13, cit.: „... pokud chtěl odvolatel předjíždět před sebou jedoucí vozidla, měl i při tomto úkonu dodržovat maximální povolenou rychlost“. Zejména tedy z tohoto důvodu nebylo vůbec možno uvažovat o naplnění podmínek nutné obrany nebo krajní nouze podle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích.
37. Nutno ovšem zmínit také to, že žalobce toto svoje tvrzení o jednání v krajní nouzi uvedl poprvé až ve vyjádření ze dne 31. 10. 2016 (jak také správně poznamenal žalovaný), tj. až po roce a půl od spáchání daného přestupku. Pokud by k takové nestandardní situaci při předjíždění došlo, nepochybně by to každý uvedl již při sepisování oznámení o podezření ze spáchání přestupku na místě v části oznámení nazvané Vyjádření a podpis občana, který je podezřelý ze spáchání přestupku. Tam je v tomto případě naopak vyplněno „snažil jsem se co nejrychleji předjet kolonu vozidel a bezpečně se zařadit zpět, v protisměru nic nejelo“ a žalobcův podpis. Důležité skutečnosti týkající se přestupku by bezpochyby uvedl každý ihned na místě, nejpozději pak při prvním kontaktu se správním orgánem ve správním řízení. Těžko lze uvěřit dalšímu žalobcovu tvrzení v této souvislosti, a to, že podepsal formulář nevyplněný a že kolonku „vysvětlení a podpis občana“ až dodatečně vypsál policista, tedy, že se žalobce podepsal pod kolonku „vysvětlení“, aniž by byla před tím vyplněna. Ale i kdyby tomu tak bylo, žalobci nic

nebránilo uvést všechny tyto skutečnosti již při prvním kontaktu se správním orgánem I. stupně. Pokud však žalobce uvedl tato svá tvrzení poprvé až po roce a půl, sám snížil jejich věrohodnost.

38. Rovněž lze v této souvislosti poukázat na to, že svědek M. L. (kontrolu a měření provádějící policista), dne 31. 10. 2016 vypověděl, že řidič (tj. žalobce) předjížděl pomalu jedoucí vozidla, která odbočila do obce Všetary. Dále uvedl, že s řidičem přestupek projednal, ten že s ním souhlasil a uvedl, že předjížděl kolonu vozidel a snažil se bezpečně zařadit před předjížděná vozidla. Ani z výpovědi svědka tedy nevyplynulo nic, co by nasvědčovalo či podporovalo tvrzení žalobce o zrychlení jím předjížděného vozidla a bránění mu v předjetí. O výsledku svědka byl žalobce řádně vyrozuměn, mohl se jej zúčastnit a svědkovi klást otázky. Tohoto svého práva však nevyužil a k jednání, při němž byli zasahující policisté vyslechnutí jako svědci, se nedostavil.
39. S ohledem na uvedené proto považuje krajský soud verzi žalobce o tom, že jednal v krajní nouzi navíc i za nevěrohodnou a účelovou.
40. Ve světle shora uvedeného pak krajský soud shledal další polemiku žalobce s jednotlivostmi v argumentaci, resp. úvahami, správních orgánů za zcela irelevantní.
41. Dlužno dodat, že žalovaný rozhodně nemusí za situace, kdy řádně zdokumentoval překročení nejvyšší povolené rychlosti v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 90 km/h a měřenému vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 145 km/h (tj. při zvážení možné odchylky 140 km/h), nijak prokazovat, že žalobce svým jednáním ohrozil svůj život, zdraví a majetek, ale též život, zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu, ani nabízet varianty jednání, které by k ohrožení ostatních účastníků provozu nevedly, jak žalobce požadoval. Tato otázka souvisí s naplněním formálního a materiálního znaku přestupku (k tomu viz níže u vypořádání žalobního bodu týkajícího se hodnocení materiálního znaku přestupku).
42. Krajský soud nemohl přisvědčit ani dalšímu žalobnímu bodu nazvanému Neprovedení dokazování a opomenutá odvolací námitka. Není totiž pravdou, že by správní orgány zcela pominuly žalobcem navržené důkazy (konkrétně výslech spolujezdkyně K. K., výslech řidičů dalších vozidel) a že tak došlo k porušení práva žalobce dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Správní orgán I. stupně se vyjádřil k žalobcem navrženému důkazu výslechem spolujezdkyně na straně třetí odůvodnění rozhodnutí, kde výslovně uvedl, že nesdílí potřebu ani nutnost výslechu K. K., neboť by byl nadbytečný, protože skutečnost, která by měla být dokazována v dosavadním řízení, byla již prokázána, o čemž svědčí výslech zasahujících policistů při jednání dne 31. 10. 2016 včetně fotodokumentace. Dle správního orgánu tedy bylo další dokazování nadbytečné s odůvodněním, že předmětné přestupkové jednání řidiče má za zcela jednoznačně prokázané, přičemž jmenoval všechny podklady, které to dokládají. Žalovaný pak uvedl na straně 14 svého odůvodnění, že považuje za nadbytečný provádět výslech dalších řidičů, neboť nebyly naplněny podmínky pro jednání v krajní nouzi a překročení předmětné rychlosti bylo nezpochybnitelným způsobem zadokumentováno. Byť tedy žalovaný implicitně neuvedl, že rovněž výslech navržené svědkyně je nadbytečný, z jeho odůvodnění nadbytečnosti dalších navržených důkazů svědeckými výpověďmi (tj. že nebyly naplněny podmínky pro jednání v krajní nouzi a zadokumentování překročení předmětné rychlosti) to nepochybně vyplývá, neboť nevyjádřil nesouhlas se správním orgánem I. stupně v otázce posouzení nadbytečnosti

výsledku navržené svědkyně, přičemž nutno podotknout, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek.

43. Žalobcem zmiňované právo obviněného na předvolání a výslech svědků nelze vykládat tak, že musí být vyhověno každému jeho návrhu na provedení důkazu. Dospěly-li správní orgány k názoru, že spáchání skutku je bez pochybností prokázáno, a tudíž neshledaly důvod v dokazování nadále pokračovat, nejsou povinny provádět nadbytečné důkazy jen proto, aby tím vyhověly všem návrhům účastníků řízení. Správní orgán je při zjišťování skutkového stavu vázán zásadou materiální pravdy, zakotvené v ustanovení § 3 správního řádu, kdy platí, že nevyplývá-li ze zákona (tedy ze správního řádu nebo z jiného zákona) něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu v souladu s požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, tedy se zásadami legality, zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. Ani takto formulovaná zásada materiální pravdy samozřejmě nezabavuje správní orgán povinnosti stanovené v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, tedy opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Současně je však třeba konstatovat, že zmíněná zásada materiální pravdy tak, jak je definována v ustanovení § 3 správního řádu, je korigována i zásadou procesní ekonomie, dle které by mělo být řízení vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji, tedy efektivně. Prováděním nadbytečných důkazů by se tak správní orgány dostaly do rozporu právě se zásadou procesní ekonomie.
44. Pokud se tedy jedná o žalobcovu námitku, že v přestupkovém řízení nebyl proveden jím navržený výslech jeho spolujezdyně, krajský soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že žalobce tím chtěl prokazovat skutečnost nadbytečnou. I v případě, že by snad tvrzené předjíždění zrychlujícího vozidla výpovědí navrženého svědka prokázal, nemohla by takováto skutečnost na věci cokoliv změnit. Krajský soud k tomu znovu opakuje, že pokud žalobce nebyl s to předjet vozidlo bezpečně a při dodržení nejvyšší povolené rychlosti, neměl předjíždět vůbec. Zjišťování skutkových otázek z hlediska právního posouzení věci bezvýznamných by tak bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 As 44/2009-101).
45. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány nezákonně vycházely jako z důkazu ze záznamu o podání vysvětlení. K tomu žalobce poukázal na některé starší rozsudky Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou úředních záznamů, z nichž vyplývá, že úřední záznam Policie ČR nelze použít jako důkazní prostředek.
46. K námitce žalobce, že je nepřípustné použití úředního záznamu, resp. oznámení o přestupku sepsaného se žalobcem na místě (který žalobce nazývá jako záznam o podání vysvětlení), jako důkazu krajský soud uvádí, že ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu vývojem spočívajícím v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud

existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37, nebo ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48). Právní názor uvedený v rozsudku čj. 4 As 118/2013-61 aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14 uvedl, že „[i] v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“

47. Dřívější obecné judikaturní pasáže o absolutní nepřipustnosti úředního záznamu jako důkazu tedy aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu (resp. oznámení přestupku sepsaném na místě), aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Judikatura proto setrvává na povinnosti vyslechnout zasahující policisty v situacích, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie nebo videozáznam (např. přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jsou jediným důkazem o spáchání přestupku výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni. V takovýchto případech se správní orgán nemůže spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující. Policisty je tedy nutno vyslechnout vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, krom výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz.
48. Jak je již shora popsáno, v nyní projednávané věci žalobce nebyl za přestupek postihnut výhradně na základě úředního záznamu, resp. oznámení přestupku sepsaném na místě policisty, bez jakýchkoliv jiných důkazů. Byla totiž pořízena fotodokumentace a zasahující policisté byli vyslechnuti jako svědci. Navíc oznámení o přestupku žalobce podepsal (nešlo tak ani o typický úřední záznam, který je jinak obvykle sepisován jednostranně úřední osobou bez přítomnosti, příp. bez možnosti vyjádření, podezřelého z přestupku). Krajský soud tedy uzavírá, že se správní orgány nedopustily namítaného pochybení a nevycházely ze záznamu o podání vysvětlení (resp. oznámení přestupku) jako z jediného důkazu, na základě kterého by ve věci dospěly k závěru o vině žalobce. Naopak, pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty se jako s důkazem nespokojily a dostatečně a zcela obvyklým způsobem zjistily skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku, přičemž shromážděné důkazy je nutno považovat za plně postačující k závěru o spáchání přestupku.
49. Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce, ve které je správnímu orgánu vytýkáno, že nezkoumal, zda v tomto konkrétním případě neexistují okolnosti, které by snižovaly společenskou nebezpečnost jednání žalobce na takovou míru, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku.

50. Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích slovy „porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. Nutno konstatovat, že obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45). Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný.
51. V daném případě žalobce porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, které stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více nebo mimo obec o 50 km/hod. a více. Ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona stanoví, že mimo obec smí jet řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg rychlostí nejvýše 90 km/hod. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu tak naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Upravuje-li § 18 odst. 3 tohoto zákona rychlost jízdy mimo obec, pak ten, kdo takto upravenou rychlost nerespektuje, porušuje zákon.
52. Zákon o silničním provozu tedy stanoví maximální povolenou rychlost v obci i mimo obec, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Překročením zákonem povolených rychlostí je porušen chráněný zájem, neboť při překročení povolené rychlosti, řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané i nepředpokládané, které mohou nastat v provozu, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek jak jiných osob, tak i svůj vlastní, a to minimálně z důvodu, že se délka brzdné dráhy vozidla s rychlostí zvětšuje.
53. Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku včetně naplnění materiálního znaku se zabýval žalovaný na straně 16 až 18 žalobou napadeného rozhodnutí a před ním správní orgán I. stupně na straně 6 a 7 (rozhodnutí I. a II. stupně se považuje za jeden celek). Z jimi prezentovaných úvah přitom zřetelně vyplývá, že za žalobcem porušený chráněný zájem označily organizaci dopravy na určitém území vyplývající z úpravy místní i obecné, individuálně pak zájem těch, kteří respektují úpravu pro rychlost jízdy, a tak jako ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Dle správních orgánů porušil žalobce svým jednáním tyto zájmy vzhledem ke zjištěnému překročení nejvyšší povolené rychlosti flagrantně. Krajský soud považuje úvahy správních orgánů pro zhodnocení jednání žalobce z hlediska naplnění materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku za dostačující. Překročení nejvyšší povolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě totiž bezpochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje.
54. Nutno znovu připomenout, že žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil výrazně (o 50 km/hod.), což mělo za následek vznik reálného nebezpečí ohrožení zdraví, života a majetku žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu. Porušení zákonné povinnosti uvedeným způsobem jednoznačně znamená

ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Jde bezesporu o ohrožení zájmu chráněného zákonem, když podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“. Nešlo přitom o žádné nevýznamné překročení povolené rychlosti, proto se nelze argumentovat tím, že možnost ohrožení kohokoliv uvedeným jednáním byla velmi nízká. Skutečnost, zda ke konkrétnímu ohrožení dalších účastníků silničního provozu nebo dokonce přímo k nehodě došlo či nikoliv, nemůže být samo o sobě při takovém hodnocení významné. Krajský soud tedy neshledal žádné okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn.

55. Nutno dodat, že žalobce v této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu (byť to v žalobě neuvedl výslovně, šlo o rozsudek čj. 5 As 104/2008-45), z něhož mimo jiné citoval: *„okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze ... vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je.“* Ke správnému pochopení této žalobcem vytržené části je však nutno citovat i další část zmíněného rozsudku, v níž tento soud současně uvedl, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“*
56. V citovaném rozsudku tedy bylo zdůrazněno přidružení se dalších významných okolností k jinak běžně se vyskytujícím případům. Takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. V nyní projednávaném případě však byla situace zcela odlišná. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 50 km/hod., tedy naplnil dokonce kvalifikovanou skutkovou podstatu přestupku § 125c odst. 1 písm. f/ bod 2 zákona o silničním provozu, čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno detailněji zkoumat.
57. V další námitce žalobce namítal nepřezkoumatelnost druhu a výše sankce z toho důvodu, že žalovaný (byť sankce změnil ve prospěch žalobce) vůbec neuvedl, na základě jakých skutečností a úvah tuto změnu provedl, a v odůvodnění se druhem a výší uložené sankce žádným ze stanovených kritérií nezabýval.
58. Podle § 12 zákona o přestupcích platí, že při určení druhu sankce a její výměry se mimo jiné přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě

pachatele. Podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích se za předmětný přestupek uloží pokuta od 5.000 Kč do 10.000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

59. V daném případě byla žalobci prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta ve výši 7.500 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel po dobu 9 měsíců. V odvolacím řízení žalovaný snížil obě uložené sankce, a to pokutu na částku 5.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců, tedy obě sankce uložil na samé spodní hranici zákonných rozpětí.
60. Prvostupňový správní orgán se zdůvodněním uložených sankcí podrobně zabýval na straně 8 až 11, kde se zabýval jednotlivými zákonnými kritérii, vážil způsob a následky spáchání přestupku, ohrožený veřejný zájem, způsob zavinění a osobu pachatele, přičemž uvedl, které skutečnosti považuje za přítěžující. Úvahy prvostupňového správního orgánu jsou přezkoumatelné, je zcela zřejmé, jaké skutečnosti správní orgán hodnotil, jakým způsobem je hodnotil a co jej k takovému hodnocení vedlo. Žalovaný následně snížil obě uložené sankce na samou spodní hranici zákonného rozpětí. Svě úvahy k tomu uvedl na straně 19 a 20 rozhodnutí. Z nich vyplývá, že sankce snížil proto, že „vyhověl námitce obviněného týkající se přihlížení k již zahlazeným přestupkům správního orgánu I. stupně při ukládání sankce“ (viz strana 20 rozhodnutí). K tomu se zabýval institutem zahlázení a dovodil, že záznamy v evidenční kartě starší tří let nelze v neprospěch obviněného hodnotit, přičemž žalobce se předchozího přestupku (správním orgánem I. stupně hodnoceného jako přítěžující okolnost) v roce 2012, tedy před více než třemi roky, proto je nutné na něj pohlížet jako na bezúhonného.
61. Krajský soud se tedy neztotožňuje s názorem žalobce, že vůbec není zřejmé, proč byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců, neboť žalovaný snížení sankcí konkrétním způsobem zdůvodnil.
62. V obecné rovině pak lze souhlasit se žalobcem, že zákon nestanoví, že při uložení sankce na spodní hranici zákonného rozpětí není třeba uvést žádné odůvodnění. Rozhodně by nebylo možno označit za správný přístup neodůvodnit druh a výši uložené sankce vůbec, naproti tomu, pokud je trest ukládán na samé spodní hranici, nepovažuje ani krajský soud za nutné uloženou výši trestu zdůvodňovat zcela podrobným a vyčerpávajícím způsobem. V tomto konkrétním případě žalovaný, jak je shora uvedeno, uvedl, proč uložené sankce snížil. Posouzení správního orgánu I. stupně ohledně uložení sankcí tedy změnil, dalo by se proto očekávat, že se vyjádří i k základním kritériím pro ukládání sankcí hodnoceným orgánem I. stupně, resp. jak se v nich (příp. kterých) projevilo právě zohlednění institutu zahlázení. To však neučinil, což mu je nutno vytknout, a proto je v tomto směru jeho odůvodnění dílčím způsobem nedostatečné.
63. I přes výše uvedené však krajský soud neshledal důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V případě žalobce totiž byly uloženy obě sankce na samé spodní hranici zákonného rozpětí a je tedy zřejmé, že by i při jejich novém odůvodnění byl výsledek stejný, přičemž by došlo pouze k protahování řízení. Je totiž nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se ta která vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení projevila pozitivním způsobem, není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Vzhledem k tomu, že sankce za jednoznačně prokázaný přestupek byly žalobci uloženy na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pro ukládání

sankce za tento druh přestupku, žalobce by se nemohl dovolávat již ani žádného snížení sankce.

64. Pokud žalobce poukazoval rovněž na skutečnost, že žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí uvedl, že sankci na úplné spodní hranici zákonného rozpětí nelze uložit a nyní sankci právě na úplné spodní hranici zákonného rozpětí uložil, nutno konstatovat, že právě v prvním svém rozhodnutí (tj. rozhodnutí ze dne 16. 9. 2016) žalovaný institut zahlázení pominul a zabýval se i tímto institutem teprve při posuzování druhého odvolání žalobce. To však vyplývá zcela zřetelně z jeho odůvodnění snížení sankcí ve druhém jeho rozhodnutí (nyní žalobou napadeném) a rozhodně nesvědčí o libovůli při ukládání sankcí, jak se domnívá žalobce.
65. Krajský soud neshledal důvodnou ani poslední žalobní námitkou, a to, že by došlo k nezákonnému projednání věci z důvodu neprojednání námitky podjatosti. Žalobce v žalobě namítl, že podáním ze dne 7. 10. 2016 vznesl námitku podjatosti úředních osob M. J. (funkce referent), L. D. (vedoucí odboru správního) a P. U. (vedoucího oddělení přestupků) a že správní orgán přesto dne 30. 10. 2016 provedl ústní jednání a vydal rozhodnutí, ačkoliv o vznesené námitce podjatosti nebylo rozhodnuto.
66. Z listin založených ve správním spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti: Žalobce v odvolání ze dne 2. 12. 2016 uvedl, že podáním ze dne 7. 10. 2016 podal námitku podjatosti úředních osob M. J., L. D. a P. U., že dle evidenčního systému České pošty bylo toto podání správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 10. 10. 2016 a že tato námitka nebyla posouzena, proto označil řízení vedené těmito úředními osobami za nezákonné a neplatné. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně zmíněným podáním nedisponoval, šetřil na podatelně Magistrátu města Hradec Králové, zda byla v období od 7. 10. do 31. 10. 2016 doručena písemnost od žalobce či jeho zástupkyně. Bylo zjištěno, že podle sestavy České pošty byla magistrátu dne 10. 10. 2016 doručena písemnost pod č. x, ze sestavy však nebylo možno zjistit odesílatele. Správní orgán I. stupně vyzval tedy žalobce výzvou ze dne 7. 12. 2016 k předložení podacího lístku k podání ze dne 7. 10. 2016, stejnou výzvu pak zaslal zástupkyni žalobce dne 2. 1. 2017 do datové schránky. Na tyto výzvy nebylo nijak reagováno.
67. Dále ze správního spisu vyplynulo, že námitku podjatosti všech úředních osob Magistrátu města Hradec Králové vznesl žalobce již v podání ze dne 20. 6. 2016. Tato námitka byla projednána a sdělením ze dne 30. 6. 2016, zn. P/1021/2016/Os1/Jad, zástupkyni žalobce (doručeném jí dne 11. 7. 2016), byl žalobce informován, že podanou námitku nelze považovat za uplatněnou bez zbytečného odkladu, tedy včas, neboť uplatněné důvody existovaly po celou dobu vedení přestupkového řízení a bylo možné je uplatnit ihned při prvním úkonu správního orgánu. Současně se zabýval námitkou podjatosti i věcně a neshledal ji důvodnou ani ve vztahu k tvrzeným skutečnostem. Neshledal tedy úřední osoby podjatými.
68. Ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Dle věty druhé zmíněného ustanovení platí, že k námitce se nepřihlédne, pokud účastník o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.
69. Žalobce poprvé až k žalobě přiložil kopii podacího lístku č. x, který má prokázat odesílatele a adresáta předmětné písemnosti. Nelze však přehlédnout, že podací lístek

neprokazuje, co předmětná zásilka obsahovala a už vůbec nedokládá vznesení námítky podjatosti (ani její důvody).

70. Lze sice souhlasit s názorem žalobce, že žalovaný neodůvodnil otázku týkající se námítky podjatosti nijak přehledně, ale poněkud kostrbatě a téměř na hranici přezkoumatelnosti, nicméně to na konečném závěru ve věci nic nemění. Žalovaný (před ním ani orgán I. stupně, resp. příslušný představený) nemohl totiž ani hodnotit konkrétní okolnosti obsažené v podání ze dne 7. 10. 2016, jak žalobce požaduje, neboť toto podání k dispozici neměl (jak opakovaně uvedly oba správní orgány), přičemž žalobce ani jeho zástupkyně na výzvy správního orgánu I. stupně v tomto směru nijak nereagovali. Dlužno podotknout, že žalobce ani k žalobě toto podání nepřiložil a v žalobě dokonce ani nekonkretizoval důvody, které měly být obsahem námítky podjatosti ze dne 7. 10. 2016, přestože namítá jejich neposouzení. Pokud tedy žalobce nyní v žalobě namítá pouze to, že nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti a že rozhodnutí a řízení jemu předcházející je z toho důvodu nezákonné (neboť nebylo posouzeno, zda nerozhodovaly podjaté úřední osoby), a nekonkretizoval vůbec žádný důvod, pro který měly být jmenované osoby podjaté, taková námitka nemůže sama o sobě obstát a sama o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o tom, zda se dopustil shora uvedeného přestupku. Žalobcem namítaná vada řízení by totiž mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých subjektivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o jeho věci by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Taková skutečnost však soudem zjištěna nebyla a ani vzhledem ke shora uvedenému být zjištěna nemohla.
71. Navíc nutno pro úplnost dodat, že žalobce se již doručením oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání ze dne 12. 4. 2016 (doručené mu dne 22. 4. 2016) dozvěděl o tom, že s ním Magistrát města Hradce Králové zahájil přestupkové řízení a že přímo v jeho věci je oprávněnou úřední osobou M. J. a L. D. Podjatost všech úředních osob Magistrátu města Hradec Králové přitom žalobce vznesl již v podání ze dne 20. 6. 2016, které bylo posouzeno a vyřízeno dne 30. 6. 2016, jak je uvedeno shora. Jestliže tedy nyní tvrdí, že podáním ze dne 7. 10. 2016 podal námitku podjatosti úředních osob M. J., L. D. a P. U. (tj. osob, proti nimž vznesl námitku podjatosti již také dne 20. 6. 2016), pak tato již podruhé vznesená námitka by zřejmě nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, jak požaduje § 14 odst. 2 věta druhá správního řádu, a k takové námitce by se nepřihlíželo. Nicméně, jak je rovněž již shora uvedeno, žalobce nikdy (ani ve správním řízení na výzvy správního orgánu, ani v řízení soudním) nekonkretizoval důvody namítané podjatosti, které měly být obsahem podání ze dne 7. 10. 2016.
72. Krajský soud uzavírá, že v projednávané věci prvoinstanční správní orgán provedl dostatečné dokazování, na základě něhož bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku žalobcem. Listinné důkazy, tj. zejména oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 7. 4. 2016, oznámení (odevzdání) přestupku ze dne 3. 4. 2016, záznam přestupku - fotografická dokumentace, ověřovací list č. 8012-OL-70054-16 a svědecké výpovědi policistů provádějících silniční kontrolu je nutno považovat za důkazy, které ve svém souhrnu prokazují spáchání předmětného přestupku žalobcem. Tyto důkazy a z nich získaná skutková zjištění podávají dostatečný podklad pro to, aby byly vyloučeny důvodné pochybnosti o skutkovém stavu a tedy vině žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

73. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
74. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. prosince 2018

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně